

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

*Αγγλος τις ἐν Λιβερπούλῃ ἀπέκοψεν ἐν στιγμῇ ἐξάφως τὸ ἄκρον τῆς ρινός τῆς συζύγου του, τὴν ἐπαύριον ἢ ἀστυνομία ἐνήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον αὐτόν, ὅτε ἡ σύζυγός του ἐπιθυμοῦσα ἵνα μὴ τι κακὸν πάθῃ ὁ σύζυγός της, ὀρκίζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι τὸ ἄκρον τῆς ρινός της ἀπέκοψε διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὀδόντων.

* *

Ὁ κύριος Α. εἰσελθὼν ἡμέραν τινα εἰς δημόσιον γραφεῖον, καὶ ἰδὼν παρακαθήμενόν τινα ὑπάλληλον νὰ γράφῃ λίαν κακῶς καὶ δυσαναγνώστως τῷ λέγει· «δὲν εἶναι δυνατόν, κύριε, νὰ γράφητε ὀλίγον καλῆτερον;» Ἄ! φίλε μου, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος, δὲν συμφέρει, διότι, ἐὰν γράψω καθαρά, θὰ φανῶσιν αἱ γραμματικαὶ μου γνώσεις.

* *

Ἐν τινι συνοικίᾳ τῶν Ἀθηνῶν πρό τινος ἀφυπνίζεται ὁ καθηγητὴς Σεμ. ὑπὸ σφοδρᾶς κωδωνοκρουσίας τοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του κώδωνος, ἐγείρεται καὶ τεταραγμένως ἀνοίγων τὸ παράθυρον φωνεῖ θορυβωδῶς «ποῖος κτυπᾷ; τί τρέχει; Φιλοπαίγμονες τότε φοιτηταὶ καὶ γελῶντες τῷ ἀποκρίνονται

«Τίποτε, κ. καθηγητά, δὲν τρέχει, τὸ παράθυρον εἶναι ἀνοικτὸν καὶ ἠθελησαμεν νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν, ἵνα τὸ κλείσητε.»

«Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ παράθυρον;» ἐρωτᾷ μετὰ σπουδῆς ὁ καθηγητὴς.

«Ἀκριβῶς αὐτὸ ὅπου ἀνοίξετε καὶ μᾶς ὁμιλεῖτε», ἀπαντῶσιν οἱ φοιτηταὶ ἀπερχόμενοι καὶ γελῶντες.

* *

*Αποθανὼν τις φιλάργυρος ἐν Μασσαλίᾳ ἀφῆκε τὴν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν εἰς τινα φίλον του, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ θέσῃ οὗτος 30,000 φρ. ἐντὸς τοῦ φερέτρου του. Ὁ φίλος κληρονόμος ἐσκέφθη πῶς νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς ζημίας ταύτης, καὶ μετὰ πολλὰς σκέψεις ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ἐν τῷ φερέτρῳ τοῦ ἀγαπητοῦ κληροδότου του χρηματικὴν ἐπιταγὴν πληρωτέαν ἅμα τῇ ἐμφανίσει.

* *

Διατί, φιλτάτη μου, ἐρωτᾷ ἡμέραν τινα ἡ δεσποινὶς Μ. τὴν φίλην της Α., γράφεις εἰς μὲν τὸν κ. Πάλ. ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου, εἰς δὲ τὸν κ. Μπλοῦμ. ἐπὶ κυανοῦ;

«Διὰ νὰ νομιζῇ ὁ μὲν πρῶτος ὅτι τὸν ἀγαπᾷ θερμῶς, ὁ δὲ δεύτερος ὅτι εἰμὶ πιστὴ πρὸς αὐτόν.»

ἄφες τοῦ βόδου ἢ χροιά νὰ σοὶ προσφέρῃ πάλιν,
ὅ,τι εἰς πόρον μυστικοῦ παρήτησας ἀγκάλην,

Τὴν σκέψιν ἄφες τὴν ὠχρὰν κ' ἰδὲ ἢ πέριξ φύσει
πῶς μειδιᾷ· ὁ ἥλιος ὁποῖαν λάμψιν χύνει!
ὁ τοῦς ἐδῶ εἰς ὄνειρα πλανᾶται καὶ ποιήσεις...
λοιπὸν, πρὸς τί περίλυπος ἢ κοφιλὴ σου κλίσει;

Σὺ λίμνη ἀρυτίδοτος πρὸς τί ποθεῖς τὸ κῆμα,
ἐν ᾧ γαλήνη μαγικὴ τὸ εὔρος σου καλύπτει;
τίς σκέψις πλάνης σοὶ κρατεῖ ἀμφίβολον τὸ βῆμα
καὶ ὑπὸ μέτωπον λευκὸν τὴν ταραχὴν της κρύπτει;

Ὁ κρῖνος—ψυχὴ εὐσομος τῆς γῆς—τὸ πᾶν μυρώων,
ἐπὶ τὴν δρόσον τῆς ἠὸς τὰ βλέφαρα ἀνοίγει·
πρὸς τί σὺ κρῖνων βασιλεὺς ἐπιζητεῖς τὸν πόρον
καὶ εἰς πικρίαν τὸ γλυκὸν μειδιάμα σου λήγει;

Τί θέλεις; ποῖον ὄνειρον ἐπιζητοῦσα πλῆττεῖς;
ποῖον λοιπὸν μυστήριον τὸ στηθός σου κυμαίνει;
ἰδέ· τὸ ἄλλος σὲ ζητεῖ· καὶ μόνη παροδίτις
ἢ ἀηδῶν, καθὼς ἤχῳ τοῦ ἄσματος σου μένει...

Ἰδέ, ἰδὲ τοῦ οὐρανοῦ ὁ σαπφειρώδης θόλος
πῶς μειδιᾷ! οὕτω ποτὲ σὺ κόρη ἐμειδίας.
ἄφες λοιπὸν ὁ κάλυξ σου ὁ ἔτι μυροβόλος
νὰ ἀνοιχθῇ εἰς φίλημα ἐρατεινῆς πρωίας!..

Πλὴν, μάτην· μάτην μὲ ᾠδὰς ζητῶ νὰ σ' ἀφαιρέσω
τῆς βέμβης· σὺ τοῦ πόρου σου φίλη ἐρῶσα φθίρεις·
εἰς φλόγα ὠχριάσασαν πυρὰν ζητῶ νὰ θέσω
καὶ ὅμως σὺ ἀνηλεὲς τὸ ἔλαιόν της χύρεις...

Ὡ, εἶναι ἡ νεότης μας μυροέσσα προήτις,
μία ἀκτίς εἰς τὴν πυκνὴν τοῦ βίου μας σκοτίαν·
μικρὸν τι λάμπει· κ' ἔρχεται κατόπιρ φεῦ στιγμῆτις,
καθ' ἣν, εἰς τύκτα ἔρημοι πλανώμεθα βαθεῖαν.

Ὁ βίος, εἶν' ἢ σήμερον· κ' ἢ αὔριον, τὸ μνημα...
—πέραν τίς οἶδε! ἢ σιγῇ, ὁ Πλάστης, ἢ τὸ σκοτός—
μ' ἀπάτης φθάνει ὄνειρα τὸ σκοτεινόν της βῆμα
καὶ ὑπνοβάται εἰς αὐτὴν χωροῦμεν λεληθῶτως...

Λοιπὸν, εὐθύμει· ἄφες τὴν θλιθερὰν ἰδέαν·
τὴν δολοφόνον δίωξιν τοῦ στηθους σου ἀνίαν·
ἐρόσω ἄρθος φέρεσαι ὑπὸ ἀγρὴν ὠραίαν,
ὦ χύνε, χύνε πέριξ σου τὴν χάριν κ' εὐωδίαν.

Εἰς λήθην ὄλα· καὶ ἰδοῦ, κρατεῖς τὴν εὐτυχίαν,
τὴν ἄλλην, μάτην, ἐκζητεῖς—εἶναι ἀπάτης φήμη...
παῦσε λοιπὸν τὴν προσφιλῆ μὴ ψάλλε παρωδίαν
κ' εὐθύμει, ὅσον τὸ παρὸν σοὶ μειδιᾷ· εὐθύμει!..

Ἄθῆναι κατὰ Ἰούλιον 1884.

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΥΘΥΜΕΙ!

Εὐθύμει κόρη· ἄφες εἰς τὰ ὠχρὰ σου χεῖλη
μειδιάμα ὡς ἄλλοτε ὄνειρων ἢ ἀνατείλη.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

I

Χλωμὸς καὶ πικραμένος
Περνοῦσα ἀπὸ λειβάδι
Ἰθὺς τὸ βράδυ.